

12. Här wära äpplen och päron med flit; Ja!
här wära nötter och druswor, Och förbär, som
läcka så mycket folk hit, I ängar, i gårdar wid
stuswor. Det säges att Höghull'n en trädgård
skall ha, Som winter och sommar står gröner; Om
det wore sanning, så wore det bra: Om winteren
wore han sköner.

13. Här wära örter mång tusende slag, Som
wära Botanici känna; Att dem igenfinna, de an-
wändt mång dag, Kring Fleswarne's omkrets att
ränna. Isynnerhet söka de städse med flit, Att
Brätteforsfallen beskåda, Der örterna wära båd'
röda och hwit', Inunder bergsklipporna båda.

14. Här wäres Lönn, Asp, Ahl, Eke och Björk,
Ja, till och med Alme och Ceder; Här wära Lin-
dar och Benwed så mörk; Här wäres Wispenten
med heder. Men alla uppräknat, det hinner ej jag;
Nej läsaren sielf må få söka, Så skall han här
finna mångfaldigt fler slag, Och så mina rader få
öka.

15. Ad ja! du wälsignade, herrliga höjd, Du
Paradis-lustgård så täcker! Du eger all sällhet, du
eger all fröjd, som hjertat så ljustligt uppväcker;
Ja Herren, han låte dig grönska och gro, Så län-
ge som himmelen warar, Att de må få föda, Som
uppå dig bo, Från menniskor allt intill harar.

GS 972

En mycket wacker

W I S A;

Innehållande en sannfärdig beskrifning på den för

sina naturskönheter m. m. märkwärdiga

Minnefulle

i Westergöthland;

författad

af en widtbereft och lärd Inspektör på stället,

samt änyo till trycket befordrad af

Lars Erikson från Dahlsland.

Lidköping 1843; tryckt hos J. Morén.

1. Sedan jag rest många länder omkring Och
skådat mång sällsamma öden, Så fann jag ej bättre
på jordens ring, Som mig kunde lusta i nöden,
Mer än den Kullen i Götternas land, Hvar
spets emot skarne räcker; Han sätter mot Wenern
sin bergfasta strand, Och böljan ej honom försträcker.

2. Tolf mila vägar han syns alla dar, Same
till många hundra bhar; Men lusten, den måste
då vara helt klar, För töcken och dimmiga skar.
Men har han tagit sin möja uppå, Som Landt-
mannen brukar att falla, Så är det ett tecken,
hvaraf man kan spå, Att regn snart derefter skall
falla.

3. För ett kompass han oft brukas med flit,
Af Weners sjöfarande männer: De stämma på
honom med innerlig lit, När böljan mot klipporna
bränner. Dock undrar jag mer än mycket uppå,
Hvarför de hans namn då ombäta; En Vonde
för Kulle han heta då får, När skeppen på
vattenet månd' flyta.

4. Fem fulla milar och än något mer, Hans
fot uti omkrets månd' vara. Och fem stora Klef-
war man räknar och ser, Som inte är svårt att
förswara. Först är Sandklesven, som liknar en
flans; Den andra af kalksten är lagder; Den
tredje är röder, der tålgsten uppfanns; Den fjer-
de är mycket omsagder.

5. Den femte är Högkull'n af gråaste berg,
En backe, som gjort mången trötter, Och gifwit åt
mången en lifwelig färg, Samt heta och mattade
fötter; En dit att uppstiga, det önskar enhvar,
Som till Kinnekulle anländer; Och derifrån också
skön utsigt man har, Till aflägsna orter och stränder.

6. Här skådas palatser, bhar och flott, Samt
holmar, öar och uddar; Det stora Dahlslandet, det
synes helt blått; Ej Kullen wid Wermeland suud-
dar; Fem stora höjder man räknar förwist, Som
wida är skilda från andra: Halle, Hunne, Möß,
Älle, Billingen sist, Ej räcker en dag dem kring-
wandra.

7. Den öfwersta spetsen man räknat ut, Att
hålla rundtom i omkretsen, Tretusen serhundra
alnar till slut, Deraf så mången blifwit ledsen;
En larr och moras samt dälder och skog, Som
uppå de höjder månd' vara, Kan wäl en uttröt-
ta och gifwa godt fog, Att skyn da sig dädan helt
snara.

8. Att tiga med Kullens widsträckt fält, Det
wore att mycket förgäta. Hur underligt Skaparen
honom tillställt, Ej skådas när honom wi mäta;
En större skattkammrar här ligga fördold', An någon
kan riktigt uträkna: Mång tusende, tusende stenar
är såld' från honom, ur honom uppräkna.

9. Jag tror millioner och ännu långt mer
Kalklag ifrån honom är förda; Och fler millio-
ner, som man icke ser I honom än ligga orörda;
Dem kommande släkten först skåda få Och fram-
atur klyftorna bräta; En så länge som Kullen än
måde stå, Lär tillgång på kalk icke tröta.

10. Många Palats utaf Kullen är byggt, I
Städer, Hertsäten och Bnar, Som trofsande ti-
den står herrligt och snagt, Blott Egar'n det nå-
got förnnar. Leksö, Lindholmen och Stola med
mer, Till vittne jag derpå beropar. Si sådana
herrliga saker han ger Utur sina steniga gropar.

11. Uppå den hårdaste, stenfasta mark, På Kul-
lens mest upphöjda lider, Upprinner dock såden så
herrlig och stark, Att ryggen på Skordeman swi-
der. Och om ej ihållande, tärande tork Wid Mids-
sommarstiden infaller, Så blifwer wälsignelsen herr-
lig och stark, Och fulla bli ladorna alle.